

O muștrare desconsiderată de veacuri

Vineri, 21 septembrie 2007

Gili Cârstea

Solia neprihăririi lui Hristos, soluția lui Dumnezeu la problema păcatului, li se pare multora din poporul nostru o poveste. Ea a fost o poveste pentru toate generațiile poporului lui Dumnezeu, deși ea este la fel de veche ca și istoria sanctuarului.

Pavel le-a spus-o direct concetățenilor Săi:

“Căci ca o muștrare a zis Dumnezeu lui Israel: ‘Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.

“Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: ‘Cunoaște pe Domnul!’ Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evr 8:8-12).

Scrierea legii în inimă, și cunoașterea lui Dumnezeu – nunta, unirea divinului cu umanul – n-au fost văzute ca fiind scopurile primului legământ. Israel n-a păstrat legământul, adică n-au înțeles “însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie,” iar apoi n-au priceput nici muștrarea lui Dumnezeu prin Ieremia, care le vorbea despre metoda prin care omul și Dumnezeu vor fi făcuți una, adică scrierea legilor în templul inimii.

Aceeași muștrare aude și Nicodem, care nu pricepea acest lucru deși era un învățător în Israel. El avea în față împlinirea materială a noului legământ, și totuși nu înțelegea nimic. Era un învățător al legii, dar nu vedea legea așezată la locul ei, în adevăratul Chivot al noului legământ. El preda doctrina sanctuarului, dar acum nu vedea în Interlocutorul lui împlinirea profeției și scopul lui Dumnezeu în sanctuar.

Profeția era sublimă, și străbătea toată Scriptura acelei vremi, dacă ar fi existat ochi pentru aprecierea adevărului prezent. Iar marele profet Ezechiel făcuse cel mai complet rezumat al doctrinei:

“Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne.

“Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeuul vostru” (Eze 36:24-28).

Acum, la sfârșitul veacurilor, vine Ellen White și ne spune nouă – tot ca o mustrare – că iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie, și că nu s-au consacrat spre a fi temple sfinte pentru locuirea Duhului Sfânt (DA 161).

O mustrare desconsiderată, desigur, deoarece nici poporul nostru nu o ia în serios, deși trecerea timpului tună la urechile noastre că nutrim nădejdi înșelătoare cu privire la biruința asupra păcatului. Visăm să ne eliberăm de păcat pe calea evoluționistă, și așteptăm bătrânețea spre a ajunge la capătul drumului, deși așa ceva nu s-a întâmplat cu nimeni până acum.

Din acest motiv, nunta Mielului este amânată în fiecare generație, iar stăpânitorii acestei lumi vând iluzii miliardelor de oameni care nu știu să deosebească stânga de dreapta.

Ne înțelegem noi responsabilitatea în acest impas milenar, noi, cărora ne-a fost încredințată taina sanctuarului?